

λόγον ὑμῶν, ὅτι οὐδὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ ἐκ τῶν συνεπειῶν τῶν ἀποκαλύψεών μου.

— Σοὶ δίδω αὐτόν.

— Στήριγμα τοῦ στέμματός σου θεωρεῖς ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ σφετερισθῇ αὐτό. Αἱ εὐεργεσίαι σου χρησιμεύουσιν εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰς τὸ παρέχειν αὐτῷ, τὰ μέσα δι' ὧν νὰ σὲ ἀπολέσῃ.

— Δὲν φοβοῦμαι τοὺς ὑπηκόους μου. Τὸ μίσος σὲ τυφλώνει. Θέλεις νὰ με πείσης ὅτι ὁ Ἰβν-Χαμίτ ἐπιβουλεύεται τὸν θρόνον μου;

— Ἐπιβουλεύεται τὴν τιμὴν σου.

— Καὶ δύνασαι νὰ ἀποδείξῃς κατηγορίαν τόσο τολμηράν;

— Προσκαλέσατε τὸν Μαχανδὶν, τὸν Ἀλῆ-Χαμίτ, τὸν Μαχανδὸν θὰ ὁμιλήσω ἐνώπιον τῶν εὐγενῶν τούτων κυρίων, οἵτινες γνωρίζουσι τὰ πάντα καὶ θὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι ὅσα εἶπον εἶνε δυστυχῶς ἡ ἀλήθεια.»

Μετὰ τοῦτο, ἰδοὺ τί ὁ Ζήγρος διηγέθη.

«Ἐσπέραν τινὰ παρετήρησα μακρόθεν, ἐντὸς τῶν κήπων τοῦ Generalife, παρὰ τὴν μεγάλην πύλιν, τὸν Ἀβενσεράγον καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Γρεναδῆς. Ἡ συνομιλία τῶν ἦτο τόσο οικειοτάτη, ὥστε δὲν με ἤκουσαν πλησιάζοντα. Ἐπειτα ἐγένοντο ἀφανεῖς ὀπίσθεν τῶν μεγάλων κυπαρίσσων καὶ τῆς ἐκ ῥοδόδαφνῶν σκιάδος. Ὅτε ὁ Ἰβν-Χαμίτ ἀφῆκε τὴν ὥραιαν σουλτάναν, εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου στέμμα ἐξ ἀνθέων, σύμβολον τοῦ χρυσοῦ στέμματος, τὸ ὁποῖον ὑπὸσχναίται αὐτῷ ὁ ἔσως. Εἰσῆλθεν εἰς ὁδοὺς ἐλικοειδεῖς καὶ ὅτε συνήντησεν ἡμᾶς ἔδωκεν ἡμῖν τὰ λευκά ταῦτα ῥόδα.»

Ὁ Βαεδίλ ἐλάτρευε τὴν ἀρετὴν καὶ θελήτηρον πλήρη σύζυγόν του. Καὶ δὲν δύναται μὲν νὰ πεισθῇ ὥστε νὰ πιστεύσῃ τοιαύτην ἀπιστίαν, ἀλλ' εἶνε ζηλότυπος καὶ βίαιος. Δὲν ἀμφιβάλλει πλέον περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ οἱ μάρτυρες ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ὠρ κίσθησαν, ὅτι ἰδιοῖς ὁμασιν εἶδον ὅσα ὁ Ζήγρος εἶβε βαίωσεν.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀγγέλλεται τῷ σουλτάνῳ ὅτι ὁ Ἀβενσεράγος ἐπανερχεται θριαμβεύων, ἐν λαμπρῇ μάχῃ, καθ' ἣν ἐνίκησε τοὺς χριστιανούς. Ὁ λαὸς ψάλλει τὰ ἐπινίκια καὶ περιστοιχίζει ἐπευφημῶν αὐτόν. Ἡ νίκη αὕτη, λέγουσιν ἀμέσως οἱ ἐχθροὶ του, θὰ αὐξήσῃ τὸ θράσος του καὶ θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπιτυχίαν του. — Δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίκησίν μου, λέγει ὁ Βαεδίλ. — Θὰ προσκαλέσω τὸν Ἰβν-Χαμίτ καὶ τὴν σουλτάναν, θὰ τοὺς πείσω περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῶν καὶ θὰ τοῖς ἐπιβάλω ἀμέσως τὴν προμερὰν τιμωρίαν.

— Πρόδεξον Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ζήγρος, μήπως ὑπείκων εἰς ῥοκόπον ὁρῶν ἐπισπεύσῃς τὴν ἐκδίκησιν; διότι οἱ Ἀβενσεράγοι εἶνε φοχυροὶ καὶ θὰ ὑπερκοπίσωσιν ἐαυτούς, καὶ ἐν ᾧ θέλεις νὰ τιμωρήσῃς τὴν συνωμοσίαν αὐτῶν, ἀναγκάσῃς νὰ ἐκτραπῇ αὕτη φοβερώτερον.

— Θέλω νὰ ἀποθάνωσιν.

— Ὁ ἀποθάνωσι κατὰ μικρὸν ὥς ἐνοχοὶ καὶ οὐχὶ ὡς ἱππῶται, ὡς ἐν μάχῃ ὤπλισμένοι. Προσκάλεσόν αὐτούς νὰ ἐλθῶσιν ἀλληλοδιαδόχως εἰς Ἀλάμδραν. Θὰ εἰμεθα τοιαῦκοντα πολεμισταὶ καλῶς ὤπλισμένοι καὶ θὰ σὲ ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ σου.

Ὁ Μωάμεθ ἐπεφορτίσθη τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου. Ὁ Ἰβν-Χαμίτ προσεκλήθη εἰς τὴν ἀνάκτορα. Νομίζων ὅτι θὰ λάβῃ παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν τιμὴν τῆς νίκης, λαμβάνει τὸν θάνατον. Μετ' αὐτὸν δευτέρως Ἀβενσεράγος εἰσῆχθη εἰς μικρὰν αἵθουσαν πλησίον τῆς αὐλῆς τῶν λεόντων, καὶ ἐθανατώθη ἐπίσης. Τριακόντα ἑξ κεφαλαὶ εἶχον ἥδη πέσῃ· οἱ δῆμιοι ἠναγκάζοντο νὰ μεταλλάττωσι. Τὸ αἷμα ῥέει ὡς χεῖμαρρος, ὥστε σήμερον διατείνονται, ὅτι τὸ ἐξ ἀλαδάστρου ἀγγεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνήχθη τὸ αἷμα, διατρεῖ εἰσέτι ἵχνη μὴ ἐξαλειφθέντα ὑπὸ τῶν αἰώνων.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ

ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Πρό τινων ἐτῶν ἠθοποιὸς τις διερχομένη τὰς ὁδοὺς τῆς κωμοπόλεως, ἐν ᾗ παρίστα, ἤκουσέ τινας ψάλλοντας ὕμνους ἱερούς, ὅπερ ἐκίνησε τὴν περιέργειάν της καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν καλῶν. Ἰσταμένη παρὰ τὴν θύραν εἶδε τινὰς πένητας χωρικοὺς καθημένους, ἐξ ὧν ὁ εἰς προσήχετο καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν ἀνέγνωσεν ὕμνον, τὸν ὁποῖον οἱ λοιποὶ ἔψαλον. Ἐπειδὴ ὁ ἦχος ἦτο λίαν γλυκὺς, ἡ ἠθοποιὸς ἐφάνετο τοσοῦτον καταγοητευμένη ἐκ τῶν λέξεων τῶν ὕμνων, ὥστε ὅτε ἡ οἰκοδόσποινα προσεκάλεσεν αὐτὴν ἵνα εἰσέλθῃ, ἐδέχθη ἀσμένως τὴν προσκλήσιν καὶ εἰσελθοῦσα διέμεινε μετὰ τέλος τῆς συμπροσευχῆς.

Ἡ ἠθοποιὸς αὕτη ἀπελθοῦσα δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰς λέξεις τοῦ ὕμνου ἐκείνου. «ὦ βάθος εὐσπλαγχνίας! Ὑπάρχει ἀρὰ γε εὐσπλαγχνία καὶ δι' ἐμέ!» Ἠγάρασε τὸ ὕμνολόγιον τὸ ἐμπεριέχον τὸν ὕμνον ἐκεῖνον καὶ ἔμαθεν αὐτὸν ἀπὸ στήθους, ἀλλ' ὅσον ἐπανελάμβανεν αὐτόν, τόσο ἐνετυπύντο αἱ ἐντυπώσεις τῶν λέξεων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Τοῦτο ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν κατὰ Κυριακὴν θείαν διδασκαλίαν, ὡς καὶ εἰς τὴν καθ' ἐκάστην ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγελίου καὶ τέλος εἰς τὴν μετάνοιαν, τὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀγάπην καὶ εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῆς.

Πρῶταν τινὰ ἐπισκέφθη αὐτὴν ὁ δευθυντὴς τοῦ δεατροῦ, ἵνα αἰτήσῃ παρ' αὐτῆς νὰ ἀναλάβῃ τὸ κυριώτερον πρόσωπον εὐεργετικῆς ὑπὲρ αὐτοῦ παραστάσεως, ὅπερ καὶ ἄλλοτε μετ' ἐπιτυχίας αὕτη ὑπεκρίθη. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αὕτη ἠνέκηθη, ἐπιμένοντος δὲ τοῦ δευθυντοῦ καὶ ὑποσχομένου ὅτι αἰτεῖ παρ' αὐτῆς τοιαύτην χάριν διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐνέδωκε ὑποσχεθεῖσα, ὅτι θέλει παρουσιασθῇ κατὰ τὸν ὁρισμένον χρόνον. Ἡ πρώτη πράξις ἤρχετο ἐξ ἐνός

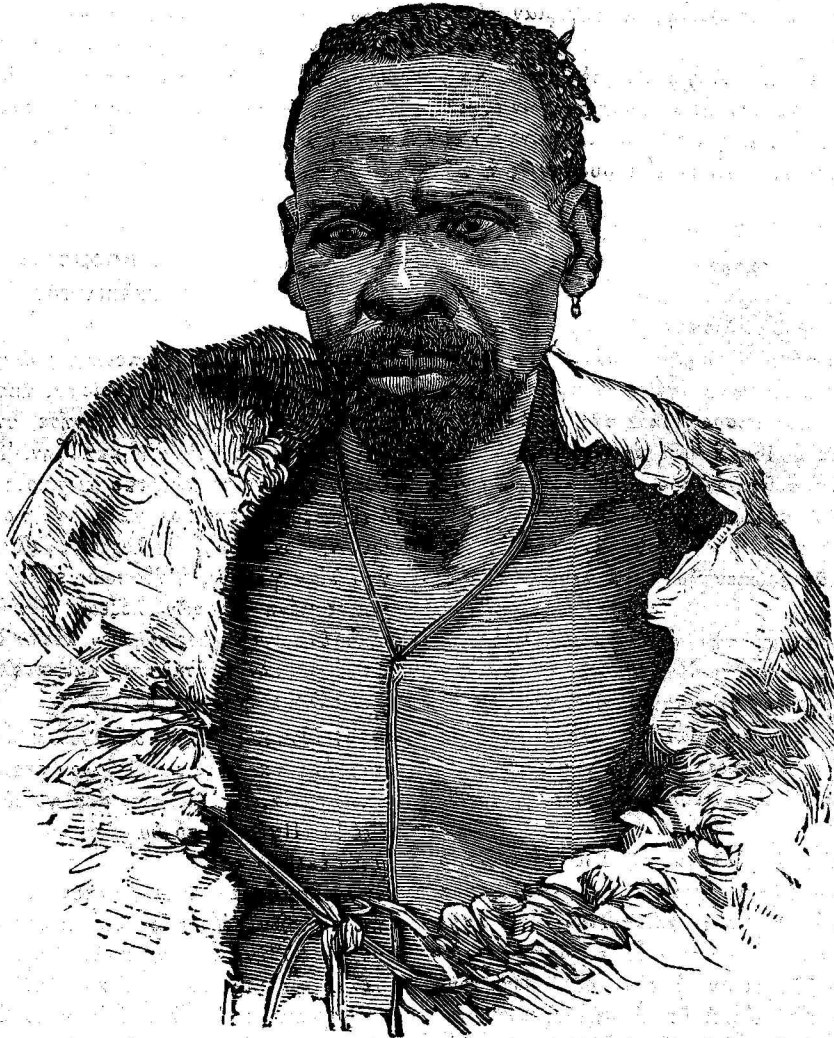
ἄσματος, ὅπερ ἡ ἐν λόγῳ ἡθοποιὸς ἐπρόκειτο νὰ ψάλλῃ. Ἦρθη ἡ αὐλαία καὶ ἡ ὀρχήστρα ἤρξατο παίζουσα ὅπως συνοδεύσῃ τὸ ἄσμα, ἀλλ' ἡ ἡθοποιὸς ἵτατο ὦρὰ καὶ ἄφωνος· ἡ ὀρχήστρα ἐπανελάβε δις καὶ τρίς τὸν ἦχον τοῦ ἄσματος, ὅτε αὐτὴ ἤρξατο νὰ κινήται ἔχουσα τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς τὰ ἄνω, τὰς δὲ χεῖρας συνδεδεμένας· ἐν εἶδει ἱκεσίας· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ψάλλῃ τὸ ἄσμα, ἐψάλλεν τὸν ὕμνον ἐκεῖνον, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας. Τοιαύτη δὲ ἦν ἡ εἰς τὰς πράξεις ταύτας ἐγερ

τῆς παρουσίας αὐτοῦ, εἶναι εὐτυχῆς καὶ ἐλευθέρου πάσης καταχρήσεως καὶ παρανόμου ἐξάψεως, ἰδίᾳ δὲ τῶν ταπεινῶν ἐκείνων ἐξάψεων, αἵτινες κυριεύουσι τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὰς Ἀποκρῶ.

Ο ΣΕΚΟΥΚΟΥΝΗΣ

Ἀρχηγὸς τῶν Βασούτος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βασούτος, Σεκουκούνης, ὅστις ἐπὶ ἔτη ὀλοκλήρᾳ ἐπιτυχῶς ἐμυταίου πάντα τὰς προ-

θεῖσα συγκίνησις, ὥστε τὸ ἀκροατήριον διελύθη καὶ ἡ παράστασις ἐγκατελείφθη. Τινὲς τῶν ἀκροατῶν ἐχλεύαζον, ἀλλ' οἱ πλείστοι μαθόντες τὰ κατέκαστα ἐθαύμασαν διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ πολλοὶ τούτων ἐπίσης ἠκολούθησαν τὸν εὐσεβῆ καὶ χριστιανικὸν βίον τῆς ἡθοποιού, πεισθέντες περὶ τῆς μεγάλης εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ πρὸς πάντα προσηρόμενον αὐτῷ διὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἡ καρδία ἡμῶν ᾖ ἐγκαταλείψιμὴ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τότε ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς εἰς τὰ πάθη, τὰς ὀρέξεις καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀλλ' ὅταν πληροῦται διὰ

παθείας πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ, ληστεύων πᾶσαν τὴν περὶ τὸ κρησφύγετον αὐτοῦ χώραν, ἐπὶ τέλους συνελήφθη ἀρτίως ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ ἐτέθη ἀσφαλῶς ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Κραιτορίας. Εἶναι οὗτος υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ Σεκβάτη, καὶ ἦτο μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ, ἀρχηγὸς 30,000 ἰθαγενῶν ποικίλων φυλῶν, κατοικούντων τὰ διάστημα σπήλαια καὶ τὰς στενοπορίας πρὸς δυσμὰς τῆς Νατάλ. Ἡ ἰθαγενὴς παράδοσις ἀποδίδει αὐτῷ ὑπερφυσικὴν καταγωγὴν λέγεται, ὅτι κατάγεται ἐκ τῆς εὐνοουμένης συζύγου μεγάλου τινὸς ἀρχηγοῦ, κατηγορηθείσης ἐπὶ μαγείᾳ, διότι